

El trencapinyes (Loxia curvirostra)

El trencapinyes és un fringíl·lid nidificant característic pel seu bec creuat, fort i poderós; adaptació que li permet obrir les pinyes per extreure'n els pinyons.

Habita als boscos de coníferes. La seva localització i el nombre d'individus pot variar d'any en any, depenent de la fructificació d'aquests boscos.

La reproducció, tot i que és més freqüent del febrer a l'abril, pot produir-se en qualsevol època de l'any.

la femella

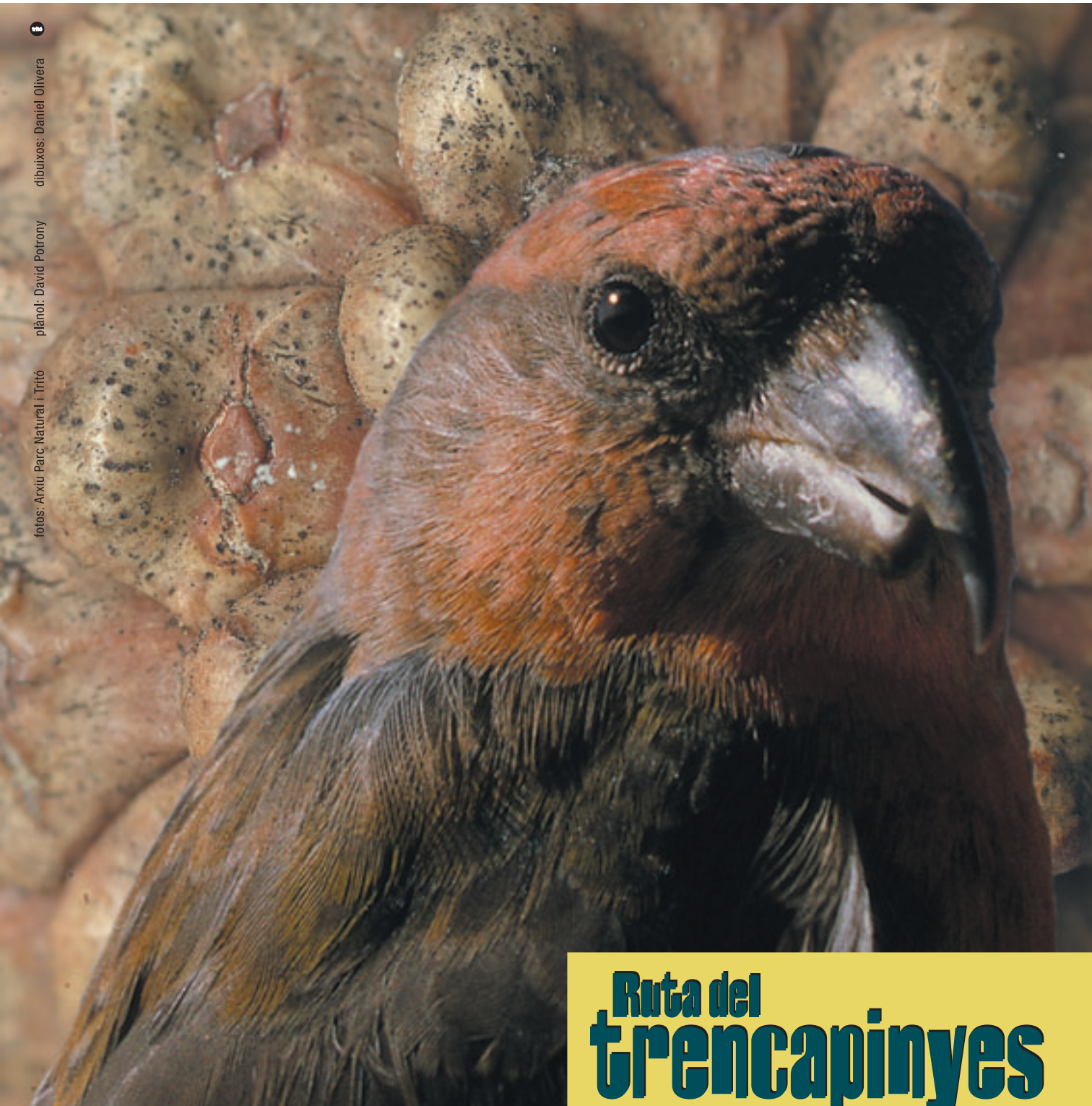
el mascle

el jove

Resulta fàcil distingir els mascles de les femelles per la coloració del plumatge. El mascle és de color vermellós ataronjat i la femella gris verdosa. Els joves també són d'aquest color gris verdós i tenen el pit finament llistat.

En aquesta ruta podem trobar el trencapinyes volant dins el bosc de pi negre, de capçada en capçada, tot buscant aliment.

I també, si ens fixem amb les pinyes acumulades pel terra, podrem identificar les que s'ha menjat ja que trenca les escames longitudinalment.

●

dibuixos: Daniel Olivera

plànol: David Potrony

fotos: Arxiu Parc Natural i Tritó

Ruta del trencapinyes

Centre del Parc: C/ de la Vinya, 1 08695 Bagà
Telèfon 93 824 41 51. Fax 93 824 43 12 a/e: pncadimoixero.dmah@gencat.net

 Parc Natural del Cadí-Moixeró

 Generalitat de Catalunya Departament de Medi Ambient i Habitatge

El Parc Natural del Cadí-Moixeró

El Parc Natural del Cadí-Moixeró comprèn una superfície de 41.060 ha que es reparteixen en tres comarques veïnes: l'Alt Urgell, el Berguedà i la Cerdanya. Es troba dins la classificació de parc de muntanya, ja que les seves altituds se situen entre els 800 i els 2.648 m. Les dues grans serralades del Cadí i del Moixeró, unides pel coll de Tancalaporta, formen una impressionant barrera muntanyosa del Prepirineu. El Pedraforca, la Tosa i el Puigllançada formen unitats més diferenciades.

La vegetació i la fauna del Parc tenen un gran interès, ja que les variades condicions climàtiques i d'altitud permeten l'existència d'espècies alpines, eurosiberianes i mediterrànies. Espècies de flora com l'orella d'ós (*Ramonda myconi*), el julivert d'isard (*Xatardia scabra*), el *Delphinium montanum*, el *Dracocephalum austriacum* i la genciana groga

(*Gentiana lutea*) tenen al Parc entre el 50 i el 100% de les seves poblacions a Europa o al món.

Pel que fa a la fauna, es troben inventariats gran quantitat d'invertebrats: 92 mol·luscs, 218 aràcnids i el 75% d'espècies de papallones diürnes de Catalunya. Estan classificades 249 espècies de vertebrats. D'entre els mamífers destaquem l'isard (*Rupicapra rupicapra*), el cérvol (*Cervus elaphus*), el cabirol (*Capreolus capreolus*) i la marta (*Martes martes*); ocells com el gall fer (*Tetrao urogallus*), el mussol pirinenc (*Aegolius funereus*), el picot negre (*Dryocopus martius*) i l'àguila daurada (*Aquila crysaetos*); rèptils com el llangardaix verd o lluert (*Lacerta viridis*) i la serp verda i groga (*Coluber viridiflavus*); amfibis com el tritó pirinenc (*Euproctus asper*) i la granota vermella (*Rana temporaria*); i peixos com la truita (*Salmo trutta*), el barb de muntanya (*Barbus meridionalis*) i el barb roig (*Phoxinus phoxinus*).

Com arribar-hi

Per arribar cal pujar per la carretera que porta a Coll de Pal i que trobareu, a l'esquerra, a uns 200 m més amunt del Centre del Parc.

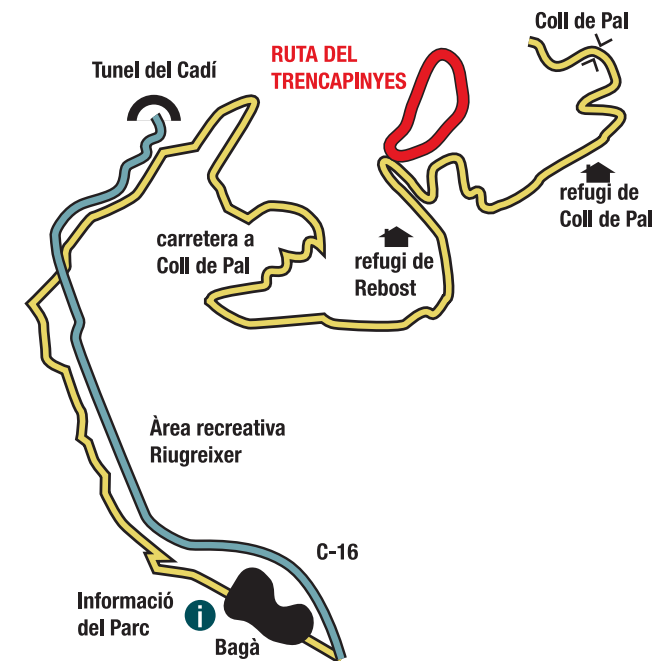
Durant tot el camí podeu gaudir d'esplèndides vistes i de vegetació variada, des d'alzines i roures, a faig i pi roig.

Passats uns 2'5 km, a la vora del riu Gréixer, teniu l'àrea recreativa de Riugréixer, equipada amb taules, fogons i una font.

La carretera continua i al km 5 trobareu el llogarret de Gréixer,

on es pot accedir a peu per un bell sender que mena fins a travessar la serralada. Tot continuant, aproximadament a uns 3 km, hi ha el mirador de la Devesa de Paller, des d'on podeu gaudir d'unes esplèndides vistes sobre la vall del Llobregat, al serra d'Ensija, la serra del Verd, ... o fins i tot, en dies molt clars, Montserrat.

Seguiu amb el cotxe i aproximadament al km 15, trobareu un revolt molt tancat cap a la dreta i just enfront, hi trobareu l'indicador d'inici de la ruta i una zona d'aparcament. Aquí ja podeu deixar el cotxe i iniciar la Ruta.

Què hi veurem

La ruta s'inicia per una pista forestal força planera, amb un bonic bosc de pi negre, a banda i banda del camí. El pi negre (*Pinus uncinata*) és un arbre característic de l'alta muntanya, que pot viure per sobre dels 2000 m d'altitud. Presenta una fructificació abundant i més o menys regular cada any i manté les llavors a les pinyes fins a l'any següent, actuant com a reserva d'aliments. Aquest fet ha permès que el trencapinyes desenvolupi poblacions abundants i d'hàbits sedentaris, en aquests boscos. Guardeu silenci i podreu escoltar el cant del trencapinyes i amb una mica de sort, fins i tot, el podeu veure penjat pel bec, entre les branques o volant a la recerca de menjar.

També hi nien altres ocells com la mallerenga petita (*Parus ater*), el pica-soques blau (*Sitta europaea*) o el raspinell (*Certia brachydactyla*). Sota els arbres podeu trobar pinyes menjades per l'esquirol (*Sciurus vulgaris*) i als prats les "excavacions" que ha fet el porc senglar (*Sus scrofa*). Al llarg del recorregut trobareu uns munts de pinassa i terra, en forma de volcà que corresponen a enormes formiguers de formiga roja, bones controladores d'erugues i altres insectes.

Tot caminant i descobrint el que us envolta arribareu a un prat, on solen pasturar-hi vaques. Aquest és un bon lloc per refrescar-vos a la font. Enfront d'aquest prat trobareu un corriol que passa per entre els arbres i arriba al mirador dels Orris. Des d'aquest mirador podreu gaudir d'esplèndides vistes sobre la vall de Gréixer i les imponents parets de Serrat Gran, la Tossa, la serra del Moixeró culminada per les Penyes Altes, el Tancalaporta que separa la serra anterior i la del Cadí i més enllà el Massís del Pedraforca, la Serra del Verd i la Serra d'Ensija.

Tornant a la ruta, el camí continua voltant el prat tot passant sota els Rocs de Canells amb una mica més de pendent.

Arribem a un encreuament des d'on hem de continuar baixant cap al prat de sota seguint les estacues de fusta amb el capdamunt de color groc.

Ens trobem en una àmplia zona de pastura, anomenada Pla Bagà, mirador natural de la vall del Llobregat i a on, quan n'és l'època, podrem admirar gran varietat de flors, com la genciana acuale (*Gentiana acaulis*), bulbocodis (*Bulbocodium...*) i altres.

Un cop travesseu el prat, el camí es torna a endinsar al bosc per un petit corriol que va descendent fins a arribar a l'inici de la ruta, on hem deixat el cotxe.

